

*M*aria stond bij het open raam en keek naar buiten.

Tik, tik, tik, klonk het over de binnenplaats. Tik, tik. Dat geluid hoorde ze vaak. Want Jozef, haar man, was timmerman. Hij maakte mooie dingen, zoals tafels en krukjes.

Maar vandaag was hij met iets anders bezig. Vandaag was hij begonnen aan een wiegje voor de baby, die bijna geboren zou worden.

Maria voelde aan haar buik. Die was al heel erg dik. Ze besloot even bij Jozef te gaan kijken. 'Gaat het goed?' vroeg ze toen ze de werkplaats binnenkwam.

Jozef legde zijn hamer en beitel neer en gaf Maria een kus. Daarna bracht hij haar naar een stoel. 'Ga maar lekker zitten. Dan laat ik je zien hoe het wiegje wordt. Ik heb een heel mooi stuk hout uitgekozen. Wat vind je ervan?'

'Prachtig!' zei Maria blij. 'En dat moet ook. Want we krijgen niet zomaar een kindje, maar een heel bijzonder kind. Dat heeft de engel aan mij verteld.'

Een paar dagen later kwam er een boodschapper in het dorp.

Hij riep: 'Luister, mensen! Iedereen moet naar de plek gaan waar zijn familie is geboren. Want alle namen moeten opgeschreven worden in dikke boeken. Op bevel van de keizer. Hij wil weten hoeveel mensen er in zijn land wonen.'

Jozef vertelde het bericht aan Maria. En hij zei ook: 'We moeten dus op reis.'

'Nu?' Maria schrok.

Jozef knikte. 'We moeten helemaal naar Bethlehem. Want daar komt onze familie vandaan.'

'Maar Jozef...' Maria legde haar hand op haar buik. 'Het kindje kan ieder moment worden geboren.'

Jozef aaide over haar wang. 'Maak je maar geen zorgen. Kijk, ik heb een ezel geleend. Dan hoef je niet zo ver te lopen. En misschien zijn we zelfs wel op tijd terug.'

